

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Hanou Kadaňovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená X., státní příslušnost Ukrajina
bytem X.
zastoupená advokátkou Mgr. Oksanou Rizak
sídlem 28. pluku 128/12, Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyně pro nepřijatelnost dne 11. 2. 2026

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti žalobkyně o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 11. 2. 2026 jako nepřijatelné byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobkyně o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 11. 2. 2026 jako nepřijatelné.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12.900 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyně Mgr. Oksany Rizak, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně je občankou Ukrajiny, která před datem 24. 2. 2022 trvale bydlela na jejím území. Z důvodu ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny vyvolaného invazí vojsk Ruské federace na Ukrajinu žalobkyně vstoupila dne 11. 3. 2022 přes Polskou republiku do Schengenského prostoru. Následně přicestovala do Německa, kde získala dočasnou ochranu; tu měla udělenou do 4. 3. 2024. Na základě biometrického cestovního dokladu umožňujícího v rámci 90 dnů za posledních 180 dnů pobývat i v jiných členských státech EU žalobkyně 31. 1. 2026 přicestovala do České republiky, kde 11. 2. 2026 požádala o udělení dočasné ochrany podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, ve znění účinném od 3. 9. 2025 (dále jen „Lex Ukrajina“). Žalovaný ale její žádost označil jako nepřijatelnou z toho důvodu, že již dříve získala dočasnou ochranu v jiném členském státě Evropské unie nebo Schengenského prostoru a současně bylo učiněno prohlášení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina. Nepřijatelnost vyznačil přímo v tiskopisu žádosti č.j. OAM-0346826/DO-2026 (dále jen „žádost“).

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně se domáhá vydání rozsudku, kterým by soud konstatoval, že zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň požaduje, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování jejích práv a přikázal žalovanému obnovit stav před vrácením žádosti.
3. Žalobkyně byla v minulosti držitelkou dočasné ochrany v Německu. Tuto dočasnou ochranu ale již nemá, neboť jí k 4. 3. 2024 zanikla. Poté přicestovala 31. 1. 2026 do České republiky, kde dne 11. 2. 2026 požádala o udělení dočasné ochrany. Žalovaný její žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina.
4. Žalobkyně poukázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 3. 2025, č. j. 18 A 4/2025-33, citující závěry Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vyslovené v rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28, dle nichž mají žadatelé o dočasnou ochranu právo zvolit si pro svůj pobyt tzv. sekundární stát. Žalovaný pak v rozporu s touto judikaturou označil její žádost jako nepřijatelnou.
5. Žalobkyně dále namítá rozpor § 5 odst. 2 Lex Ukrajina s unijním právem, konkrétně s čl. 8 odst. 1 směrnice Rady (ES) č. 2001/55/ES¹ (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“). Český zákonodárce v tomto ustanovení totiž vytvořil nové důvody pro nepřijatelnost žádosti, které jdou nad rámec důvodů uvedených v této směrnici. Čl. 28 směrnice o dočasné ochraně sice z taxativních důvodů umožňuje osobu z poskytnutí dočasné ochrany vyloučit, to však není případ žalobkyně. Žalobkyně je tak přesvědčena, že je na ni nutné pohlížet jako na vysídlenou osobu ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně, neboť skutečnost, že měla v minulosti udělenou dočasnou ochranu v Německu, na její postavení nemá žádný vliv. Žalobkyně má totiž za to, že splňuje veškeré obecné podmínky pro udělení dočasné ochrany v Česku. Žalobkyně z Ukrajiny vycestovala 11. 3. 2022, od tohoto data do 4. 3. 2024 jí byla udělena dočasná ochrana v Německu. Dne 7. 9. 2022 vycestovala z Německa a dočasnou

¹ Směrnice Rady (ES) č. 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími.

ochranu si neprodloužila ani po vypršení platnosti biometrického cestovního dokladu, dočasnou ochranou již tak v Německu nedisponuje. Závěrem žalobkyně poukázala na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2025, č.j. 6 A 117/2024-95, týkající se skutkově totožného případu. Konkrétně citovala pasáž, v níž zdejší soud konstatuje, že v případě předchozího zániku oprávnění k pobytu je možné uplatnit právní názor uvedený v rozsudku NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, uvedený v odstavci 72 a 73.

6. Žalobkyně podala také návrh na vydání předběžného opatření. Usnesením ze dne 18. 3. 2026 zdejší soud tento návrh zamítl.
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
8. V reakci na žalobní tvrzení zvolil aktualizované znění argumentace, kterou již před zdejším soudem opakovaně přednesl v jiných řízeních ve skutkově a právně obdobných věcech (např. ve věci sp. zn. 18 A 172/2025, sp. zn. 6 A 151/2025, totožnou právní argumentaci pak neúspěšně zvolil ve věcech sp. zn. 13 A 4/2026 nebo sp. zn. 29 A 3/2026).
9. Žádost žalobkyně žalovaný vyhodnotil jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina, neboť z údajů vedených v evropské platformě pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany Temporary Protection Platform (dále jen „informační systém TPD“) vyplývá, že žalobkyně v ní figuruje jako bývalá držitelka dočasné ochrany v Německu; u její osoby je totiž v tomto systému uvedena zkratka „ia“ (anglická zkratka *inactive* = neaktivní, pozn. soudu). Ta se používá tam, kde byla dočasná ochrana cizinci udělena, ovšem toto povolení již není aktuálně platné. Podle žalovaného je pro naplnění uvedeného důvodu nepřijatelnosti rozhodující samotné dřívější získání povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, nikoli aktuální stav.
10. Dále zdůraznil, že po odeslání oznámení o riziku vyčerpání kapacit dle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina, které Ministerstvo vnitra zaslalo Evropské komisi dne 25. 8. 2025, je povinen důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) uplatňovat vždy, pokud žadatel již dočasnou ochranu v jiném členském státě získal. Poukázal na to, že žalobkyně neuvedla žádné rodinné vazby relevantní podle § 51 a § 52 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dočasné ochraně“), pro udělení dočasné ochrany tak žalobkyni v České republice nesvědčil jiný právní důvod.
11. K námitce rozporu uvedeného ustanovení s unijním právem žalovaný argumentoval zejména bodem 30 rozsudku SDEU ve věci C-753/23, *Krasiliva*, podle něhož mohou členské státy při posuzování žádosti zkoumat, zda dotčený již nezískal povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě. V této souvislosti poukázal na nově přijaté prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460² (dále jen „prováděcí rozhodnutí 2025/1460“), jehož nově zakotvené recitály 4) až 6) výslovně uvádějí, že členské státy nemají povinnost vydávat další povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobám, které jej již obdržely jinde. Podle žalovaného tyto nové recitály potvrzují, že dohoda členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně nikdy nezakládala právo na sekundární pohyb ani povinnost členských států vydat další pobytové oprávnění.
12. Žalovaný tak uzavřel, že směrnice o dočasné ochraně nezakotvuje právo osob požívajících dočasnou ochranu na volný přesun mezi členskými státy ani právo na opakované udělení povolení k pobytu. Podle jeho názoru je § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina aplikoval řádně a

² Prováděcí Rady EU 2025/1460 ze dne 15. července 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382.

v souladu s unijním právem. Soudu proto navrhl žalobu zamítnout; současně doporučil zvážit položení předběžné otázky SDEU k výkladu čl. 8 odst. 1 směrnice s čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně.

13. III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Přípustnost žaloby

14. Soud posoudil, zda je zásah žalovaného nezákonný, a vycházel přitom ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“).
15. Soud také konstatuje, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě, je tedy včasná. Žaloba je zároveň přípustná (srov. rozsudek sp. zn. 1 Azs 174/2024).
16. Soud o žalobě rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s tímto postupem nevyslovili nesouhlas. Nařít jednání nebylo potřeba ani kvůli dokazování. Žalovaný ve věci vedl a soudu poskytl spis vedený pod sp. zn. OAM-0346826/DO-2026, přičemž obsahem správního spisu se v řízení před soudem dokazování neprovádí. V projednávané věci je správní spis tvořen 1) žádostí o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 11. 2. 2026, jejíž přílohou je fotokopie ukrajinského pasu žalobkyně platného od 10. 4. 2018 do 10. 4. 2028 včetně částí obsahující přechodová razítka, kopie německého dokladu potvrzující udělení dočasné ochrany platného od 11. 3. 2022 do 4. 3. 2024 a plná moc advokáta, 2) lustrací žalobkyně provedené dne 11. 2. 2026, 3) printscreenem z informačního systému TPD a 4) dopisem Ministerstva vnitra ze dne 25. 8. 2025 informující o vyčerpání kapacit v souvislosti s poskytováním dočasné ochrany. Žalobkyně současně navrhla k provedení důkaz – *výpis z jejího bankovního účtu Pryvatbank za leden až únor 2022*, kterým hodlala prokázat svůj faktický pobyt na Ukrajině před 24. 2. 2022. Soud tento důkaz neprovedl, neboť shledal, že pro rozhodnutí ve věci není tuto skutkovou okolnost potřeba prokazovat; otázka pobytu žalobkyně na Ukrajině k rozhodnému datu není v tomto řízení otázkou spornou.
17. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud žalobkyni poskytnout tehdy, je-li v jejím případě kumulativně splněno celkem pět podmínek. Žalobkyně musí být přímo (1. podmínka) zkrácena na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a zásah byl zaměřen přímo proti žalobkyni nebo v jeho důsledku bylo proti žalobkyni přímo zasaženo (5. podmínka). Pokud není byt jen jedna z uvedených pěti podmínek splněna, nelze žalobkyni ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
18. V tomto řízení jsou splněny první, druhá, čtvrtá a pátá podmínka. Žalobkyně byla přímo (1. podmínka) zkrácena na svých právech (2. podmínka), když jí byla žádost vrácena jako nepřijatelná. Vracení žádosti nepředcházelo žádné správní řízení, žádost nebyla žalovaným věcně posouzena – nejedná se tedy o rozhodnutí, ale o faktický úkon – zásah (4. podmínka), který byl navíc nepochybně zaměřen přímo proti žalobkyni (5. podmínka). Lze tedy shrnout, že žalobkyně postupovala správně, když se na soud obrátila prostřednictvím zásahové žaloby.

Důvodnost žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

19. Soudu tak zbývá posoudit, zda byla splněna třetí podmínka – tedy zda žalovaný při vrácení žádosti jako nepřijatelné postupoval v souladu s právními předpisy, či naopak nezákonně. Pro soud je pak stěžejní postavit najisto, zda žalovaný vyhodnotil žádost žalobkyně jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina v rozporu s (unijním) právem, či nikoli. Soud připomíná, že dle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina, ve znění účinném od 3. 9. 2025, je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže je
- c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,
 - d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,
 - f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.
20. Ačkoli se soud v souladu s žalobní argumentací v této věci zabývá nepřijatelností žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina, je nutné na tento důvod nepřijatelnosti nahlížet – vzhledem k jeho povaze – v souladu s dosavadní judikaturou vztahující se k důvodům nepřijatelnosti podle písm. c) a d) téhož ustanovení.
21. Je zřejmé, že žalovaný dosud nepřijal závěry ustálené judikatury týkající se nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina. Soud proto i v kontextu tohoto případu připomíná již citovaný rozsudek SDEU ve věci Krasiliva, na který NSS navázal tzv. „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025 č.j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, a ze dne 3. 4. 2025 č.j. 1 Azs 336/2024-42, a dalšími svými rozhodnutími. Soud zohlednil i následnou argumentaci žalovaného (např. rozsudky ze dne 23. 4. 2025 č.j. 10 A 6/2025-61, ze dne 30. 4. 2025 č.j. 5 A 36/2025-38, ze dne 31. 7. 2025 č.j. 6 A 58/2025-46 či ze dne 17. 10. 2025 č.j. 6 A 88/2025-55). Soud se s těmito závěry plně ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje. Soud nepovažuje za účelné je stále znovu v úplnosti opakovat.
22. Žalovaný uplatňuje proti závěrům soudů o nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina důvody shodné s těmi, které namítá v tomto řízení. Ačkoliv žalovaný shledal žádost žalobkyně za nepřijatelnou dle nového důvodu nepřijatelnosti [§ 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina], lze na posouzení této žaloby plně využít východiska již zmíněné „dubnové“ judikatury. Ust. § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina totiž stejně jako dosavadní § 5 odst. 1 písm. c) a d) vylučuje z věcného přezkumu žádosti cizinců, kteří jsou nebo byli (jako v případě žalobkyně) držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě. Tato původní, byť formulačně upravená podmínka tvoří první ze dvou obsažených v § 5 odst. 1 písm. f); druhou, novou podmínkou je existence oznámení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina. Platí přitom, že obě podmínky musí být splněny kumulativně.
23. Nejprve stručně k první podmínce. Úvodní část § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina pouze reformuluje a spojuje podmínky nepřijatelnosti uvedené v § 5 odst. 1 písm. c) a d). Rozhodujícím zůstává, že žádost osoby požívající dočasné ochrany podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382³ (dále jen „prováděcí rozhodnutí 2022/382“), na kterou má nárok dle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, nelze odmítnout jako nepřijatelnou jen

³ Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana.

proto, že tato osoba požádala o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany nebo jí bylo takové povolení v minulosti uděleno v jiném členském státě EU.

24. Soud tak dává za pravdu žalobkyni, že měla na dočasnou ochranu dosáhnout již na základě toho, že je vysídlenou osobou ve smyslu čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382. Žalobkyně tedy splňuje výše uvedená kritéria pro přiznání dočasné ochrany ve smyslu prováděcího rozhodnutí 2022/382. Žalobkyni tedy svědčí i možnost zvolit si sekundární hostitelský stát (Českou republiku). Toto právo volby však žalobkyně nemohla pro zásah žalovaného spočívající v označení její žádosti za nepřijatelnou doposud realizovat.
25. Na uvedeném nic nemění ani „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí 2025/1460, kterým došlo k prodloužení dočasné ochrany. Ačkoli žalovaný argumentuje novými recitály, z tohoto rozhodnutí ani z jeho preambule nevyplývá, že by členský stát mohl – zejména v situaci, kdy žadatel tvrdí a dokládá, že již dočasnou ochranu v jiném státě nepožívá a žalovaný tuto skutečnost navíc ani nepopírá – mechanicky odmítnout žádost jako nepřijatelnou. Recitály nejsou normativní a nemohou měnit výklad čl. 8 směrnice tak, jak jej formoval SDEU a NSS. V této věci žalobkyně předložila důkaz o skončení její dočasné ochrany v podobě expirovaného německého dokladu, žalovaný odvozuje vypršení platnosti německé dočasné ochrany z informací obsažených v informačním systému TPD (soud v tomto směru poznamenává, že uvedený systém přitom není nadám materiální publicitou). Mezi stranami tak v současnosti ani není sporu o tom, že žalobkyně již dočasné ochrany, resp. pobytového oprávnění z ní vyplývajícího, v Německu nepožívá.
26. Žalovaný tak pochybil, měl totiž žádost bez dalšího přijmout a vést o ní správní řízení. V něm měl žalovaný postavit najisto, zda žalobkyně aktuálně je či není držitelkou dočasné ochrany v Německu – nemohl se přitom spokojit s paušálním odkazem na informační systém TPD, u něhož není dán princip materiální publicity (k tomu srov. např. bod 35 rozsudku zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2025, č. j. 17 A 135/2025-21). Pokud tedy žalovaný v následujícím správním řízení pojme podezření, že žalobkyně je doposud držitelkou německé dočasné ochrany, musí (např. u příslušných německých orgánů) následně ověřit, zda dočasná ochrana žalobkyně v tomto státě již skutečně zanikla či nikoli. Pokud by žalovaný posléze dospěl k závěru, že žalobkyně již prokazatelně dočasnou ochranou nedisponuje, musí jí pobytové oprávnění vydat (srov. „třetí scénář“⁴ v bodě 78 rozsudku sp. zn. 1 Azs 174/2024).
27. Pokud by žalovaný naopak postavil najisto, že žalobkyně doposud dočasné ochrany v Německu požívá, musí postupovat dle „čtvrtého scénáře“⁵ popsaného NSS v bodu 78 téhož

⁴ Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba již v minulosti obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě, avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti prokazatelně již nedisponuje (např. z důvodu, že bylo na žádost žadatele zrušeno). V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.

⁵ (...) Stěžovatel žadatele poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, stěžovatel ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění stěžovatel vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve stěžovatel žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu mu poskytne součinnost.

rozsudku. I tehdy je ovšem žalovaný povinen žádost žalobkyně věcně projednat a poskytnout jí poučení o nemožnosti souběžného využívání dočasné ochrany.

28. Evidentním cílem doplnění nových recitálů prováděcího rozhodnutí 2025/1460 bylo zajistit, aby oprávněné osoby v jednom okamžiku požívaly práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a zabránit tak vícenásobným registracím. Postup vymezený judikaturou NSS však s tímto cílem není v rozporu – nevede totiž k souběžnému využívání dočasné ochrany ve více státech, pouze ukládá správním orgánům povinnost ověřit skutečný stav a zajistit, aby k souběhu nedošlo (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 9. 2025 č.j. 1 Azs 126/2025-28, a ze dne 19. 9. 2025 č.j. 5 Azs 180/2025-25).
29. K druhé z podmínek soud odkazuje na body 22 až 25 rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2025, č.j. 18 A 102/2025-21. Oznámení dle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina svou povahou odpovídá oznámení dle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně – jedná se o politický, nikoli právní akt, jehož účelem je upozornit unijní orgány na možné zatížení členského státu a vyvolat reakci Rady. Nelze z něj dovozovat jakékoli omezení práv jednotlivců ani možnost členského státu jednostranně regulovat sekundární pohyb. Směrnice neupravuje žádné právní účinky takového oznámení pro postavení žadatelů o dočasnou ochranu. Unijní právo v současnosti tento nový důvod nepřijatelnosti neaprobuje a neumožňuje, aby oznámení o riziku vyčerpání kapacit samo o sobě odůvodnilo odmítnutí žádosti. Postup žalovaného, který § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 3 odst. 3 Lex Ukrajina použil, proto nebyl v souladu s unijním právem.

IV. Závěr a náklady řízení

30. Soud tak uzavírá, že žaloba je důvodná. Důvod nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina je v rozporu s unijním právem, konkrétně se směrnicí o dočasné ochraně a s prováděcím rozhodnutím 2022/382. Z tohoto důvodu soud výrokem I. postupem podle § 87 odst. 2 s. ř. s. deklaroval, že zásah žalovaného byl nezákonný. Podle téhož ustanovení soud výrokem II. zakázal žalovanému pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikázal mu obnovit stav před zásahem, neboť důsledky zásahu nadále trvají. Žalovaný je povinen žádost žalobkyně věcně posoudit; pro další postup při vyřizování žádosti soud žalovaného znovu odkazuje zejména na bod 78 již citovaného rozsudku sp. zn. 1 Azs 174/2024 a body 26 a 27 tohoto rozhodnutí.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady sestávají z odměny za zastupování advokátkou, která ve věci učinila tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání návrhu na vydání předběžného opatření),

-
- a. Jestliže žadatel učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (například kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu), stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu.
 - b. Stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu rovněž v situaci, kdy žadatel stěžovateli doloží, že učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě, avšak k jeho zániku dosud nedošlo z důvodu nečinnosti na straně orgánů tohoto členského státu. O této skutečnosti stěžovatel sám uvědomí orgány původního hostitelského státu a nebytné údaje vloží do informačního systému TPD.
 - c. Pokud žadatel v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě, stěžovatel žádost o poskytnutí dočasné ochrany zamítne.

příčemž za převzetí a přípravu zastoupení a podání žaloby jí za každý z těchto úkonů náleží částka 4.620 Kč a za podání návrhu na vydání předběžného opatření pak částka 2.310 Kč [§ 9 odst. 5, § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. b) a d), odst. 2 písm. a) odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů]. Dále zástupkyni žalobkyně přísluší náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 450 Kč za každý úkon. Zástupkyni žalobkyně tedy celkem na náhradě nákladů řízení náleží 12.900 Kč [$2 \times 4.620 + 1 \times 2.310 + 3 \times 450$]. Od soudního poplatku byla žalobkyně osvobozena dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. dubna 2026

JUDr. Hana Kadaňová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně